

питва: неще-ли напила нѣщо. Недѣй, ни да се помръднешъ, моля ти се.

Азъ го послушахъ и наистина, като се мръкваше, Критянинътъ, слѣдъ като се насити съ вина, си отиде, а Станко мина къдѣ насъ и въздъхна.

— Слава Богу, каза, отиде си.

Сега Ганьо му поръчи, да еви на нѣкои-си му приятели въ Галата, за да додатъ да се види съ тѣхъ. Станко отиде, като притури, че ще се погрижи и за вечеря.

Подиръ-малко дойде тамъ отъ-близу единъ кръчмаръ, Българинъ, който познавалъ Гавриила, донесе ни ока вино, съ печени бѣбрези и риба. Той ни здрависа съ изобилни съзиви на-очи, отъ радостъ, и ни замоли да закусимъ. Подиръ малко дойдоха и други Ганьови приятели, и ние се разговорихме съ тѣхъ.

Подиръ товаказахъ азъ че желая да мина отъ сръща въ Стамбулъ, и да павидя вуйча си, тамъ на Фенерь. Ганьо не рачи да ме пусне самичакъ, и Станко ни поведе самъ-си, като ни даваше сърдце и волюность.

Тукъ, близу до пристанището, заведе ни въ една механа и ни почерпа. А азъ трѣбваше да се чуда на ведрата сърдчность на тозъ човѣкъ, който така безъ-грижно си играеше съ свободата си, честъта си и живота си. Подиръ това въздохме, азъ и Ганьо, въ единъ каикъ, и преминахме на-сръща. Тамъ запалихме фенерчето си и намѣрихме къщата, въ която живѣеше вуйчо ми.

Той се уплаши, като ни съгледа.

— Както виждашъ, му рекохъ, азъ си одържѣхъ думата. Ето ме живъ и читавъ, а на-около невидниъ тъмнични зидове. Сега е твой редъ, да си изпълнишъ думата, и да приготвишъ начинъ, какъ да се измъкна отъ Цариградъ съ тоя си братъ.